

med Hensyn til et af de i § 6 nævnte Punkter, eller fordi Mærket allerede findes i Registret, saa svarer Registratør simpelthen tilbage: dette Mærke kan jeg ikke modtage, thi det findes allerede taget i udelukkende. Eneret af en Anden i Henhold til Lovens § 12. Jeg ser derfor ikke, hvilken Bansteligheid der kan opstaa, eller hvad det er for en Forhandling, der er tænkt paa, mellem Anmelderen og Registratør. Jeg vil haabe; at det nu maa være lykkedes mig nogenlunde at gjøre Spørgsmaalet klart for det høie Thing, og jeg vil derfor slutte dette Afsnit med at sige, at det er det, som vort Endringsforslag under Nr. 1 til § 6 siger til. — Dernæst have vi med Hensyn til Lovforslagets § 7 tillade os at stille et Forslag til forandret Affattelse af Nr. 4. Der staar nemlig i dette Nr. 4, at et indregistreret Varemærke bliver at udslette af Registret, „naar Mærket i Henhold til Forskrifterne i § 6 ikke burde have været indregistreret, eller naar en Indregistrering i Henhold til Bestemmelserne i § 12 taber sin Gyldighed“. Denne sidste Bestemmelse er rigtig; men den første forekommer os ingenlunde at staa i nogen god Harmoni med, hvad der kan fordres med Hensyn til Stabilitet af en saadan af en offentlig Embedsmand udført Handling. Der gives der jo nemlig Registratør ligefrem en Ret til at udslette et Varemærke af Registret, naar han kommer under Veir med, at det ikke burde have været indført deri. Jeg vil blot minde om det Par Ord, som den ærede Ordfører i den Anledning forsvarede dette med, for at kunne indbegaa ham. Den ærede Ordfører sagde, da jeg ved anden Behandling havde stillet dette samme Forslag til Nr. 4. „Endelig har det ærede Medlem ikke forstaaet, hvad Meningen er med Nr. 4, uagtet der jo dog i Betænkningen er anført Grund n til, at denne Bestemmelse er sat ind. Sagen er jo nemlig den, at Mærker kunne være utilfredelige, og at et Mærke af Hensyn til det Offentlige bliver at udslette, naar det ved et feilagtigt Skjøn om dets Likhedelighed er indregistreret. Det er en Opfattelse af denne Bestemmelse, som vi paa ingen Maade kunne gaa ind paa. At en Mand skal kunne faae et Mærke registreret af den Embedsmand, som er sat til at varetage den Gjerning, men at saa Indenrigsministeren senere ved Leilighed, naar han engang gaar ned og gennemser dette Album med Varemærker, skulde kunne sige: Det Varemærke skal slettes ud, det er en Fremgangsmaade, som ikke findes i andre Forhold; hvor det Offentlige en Gang har anerkjendt en Mand's Ret, maa den ikke vilkaarlig kunne berøves ham. Der maa i alt Fald anlægges en Sag mod ham, og han maa dømmes til Varemærkets Udslettelse saavel i dette Tilfælde, som naar det er en privat Mand's Ret, der er Tale om. Dette er Grunden til vort Endringsforslag under Nr. 2. — Vi have dernæst til det første Stykke af § 12, stillet et En-

dringsforslag, hvilket gaar ud paa en Forandring i andet Punktum. Dette Punktum lyder saaledes: „Naar der fra flere fremkommer Anmeldelse om det samme Mærke for de samme Varearter, tilkommer den nævnte Ret den, fra hvem Anmeldelsen først er fremkommen“. Det er Ordene „for de samme Varearter“, som forekomme os at burde udgaa. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at der er Tale om en udelukkende Ret for en Mand til Benyttelse af et vist Varemærke. Naar han ønsker en saadan udelukkende Ret, bør han kunne have den for Alt, hvad han producerer, uden at være henvist til at gjøre den gjældende for de enkelte Varearter. Det vil, som jeg ytrede ved 2den Behandling, være underligt, om en Mand, der producerer Smør og har et bestemt Varemærke, naar han senere vil producere Ost til Udsælsel, da ikke skal kunne bruge det samme Varemærke dertil. I det Hele taget kan der jo vælges Mærker nok, og det, at en Trebiemand gaar hen og tager et Varemærke, der har en god Klang, er aldrig for det Gode, det er vist i Regelen for, maaske paa en Andens Bekostning, at tilvende sig en Fordel. Endelig kommer dertil, at der jo er en stor Mængde Handlende, som bruge Mærker, ikke alene paa deres Varer, men ogsaa paa deres Emballage til Alt, hvad de handle med og Alt, hvad de producere. Lag en stor Fabrikant eller en stor Handlende, tag saadan en Mand, som f. Ex. — jeg har tilfældig set det hos ham — den, der eier Østergaards Materialhandel, som fabrikkerer og forhandler Ting i Sundreveis, han har et særligt Mærke med Bogtaver paa een Hjulapstav paa sine Stifter til Alt, hvad han fabrikkerer og sælger. Spørledes skulde det være ham muligt at gjøre en saadan Anmeldelse, som fordres i § 4 Nr. 3, hvorefter han skal angive de Varearter, for hvilke Mærket er bestemt? Man vil svare, at han kan sige: Jeg bruger Mærket til Alt, hvad jeg producerer. Ja, vil man tilstede den Fortolkning af Nr. 3 i § 4, saa er det en anden Sag; men saa synes det besynderligt at gjøre denne Forbring, thi, naar det udtrykkelig siges, at han skal angive den eller de Varearter, for hvilke Mærket er bestemt, saa kan Registratør, naar Anmeldelsen kommer, og denne Angivelse mangler, afvise Anmeldelsen som ufuldstændig. Hvad der opnaas ved at indskrænke Anmeldelsen til at gjælde enkelte Varer, ser jeg ikke. Der kan ikke paavises nogen ønskelig Grund til at gjøre denne Indskrænkning, som blot vil føre til, at der paalægges Bedomvende for megen Uleilighed. En Mand, som i Dag producerer Smør, producerer maaske i Morgen Kaffeolove, og saa maa han gjøre en ny Anmeldelse. Hvad der skal forstaaes ved „Vareart“, bliver atter et vanskeligt Spørgsmaal. En Vareart maa vel omfatte flere Ting, der have Noget tilfælles; lad os f. Ex. tage en Mand, der laver Kaffeolove, og en anden, der laver Symaffiner. Hører en